

OLÁH JÁNOS

Szabadság

*Saláta tankönyvek lapjai közt raboskodott
szeptembertől júniusig
Sztálin- és Rákosi-idézetekbe zárva.
Mindenki róla beszélt, de nekem fogalmam se volt, ki az,
s végképp nem tudtam, minek nevezzem,
ha egyszer – fennállt a veszélye ennek is –
valóban szólnom kell majd hozzá.
Széltében-hosszában hangoztatott
nevét – mert mit jelent az, hogy szabadság? –
túlontúl frivolnak találtam.
Ki is lehet voltaképp ő?
A választ kénytelen voltam teljes egészében
a képzeletre bízni.
A nyár lehet, gondoltam, amely
fölsebzí talpamat,
az izzó tarló,
a vadvízi cikázás a csikot rejtő
kardélű sás között a fűzkosárral,
a föld, a víz, a Nap talánya,
a háború ölében meggyalázott asszonyok,
dicséret és fenyítés kagyló-mély börtöne,
minden,
amit gyerekét sirató gyűrött-öreg arcként
a föld kivallott,
és az olajos tankok lánctalpnyoma
örvénylő zokogássá rántott össze,
igen, az elhasznált sátorponyva-ég,
amit kés hasít fel,
a golyópergette vakolat sava,
amikor a szemedbe verődik,
és mindent, mindent kiolt.*